

ÉGIGÉRŐ

2 0 2 1 . F E B R U Á R 7 - T Ő L M Á R C I U S 7 - I G

Igehirdetések a budahegyvidéki evangélikus templomból

IGEHIRDETÉS HATVANAD VASÁRNAPJÁN

*„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál,
mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők
szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.
13Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt
mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell
majd számot adnunk.”*

Zsid 4,12-13

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Bizonyára mindenkivel előfordult már, hogy egy számára fontos levelet nem kapott meg. Lehet, hogy nem volt otthon és ezért a postás nem tudta kézbesíteni, de az is lehet, hogy elkerülte a figyelmét a postaláda mélyén meglapuló boríték. Manapság, az internet világában mennyiszer megtörténik velünk, hogy nem vesszük észre a beérkező üzenetek áradatában az igazán fontosat, vagy csak elfelejtjük megnyitni valamelyik üzenetküldő alkalmazást. Lemaradunk a nekünk szólóról, kellemetlen helyzetbe kerülünk, amit azután csak sokszoros erőbefektetéssel tudunk orvosolni. Az ilyen és ehhez hasonló helyzetek tanítanak, emlékeztetnek bennünket, hogy figyeljünk jobban ezekre a kommunikációs csatornákra, hogy mindig legyen ott bennünk a készség, a figyelem a nekünk szóló üzenetek meghallására.

Ez a példa jutott eszembe a hétköznapi világából, amikor mai vasárnapunk vezérigéjét olvastam: „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket.” Ez az ige közvetlen előzménye egyébként a felolvasott igehirdetési alapigénknek. Igen, rajtunk is múlik, hogy az isteni üzenet célhoz ér-e, hogy mennyire figyelmesen hallgatjuk, olvassuk Isten igéjét, annak magyarázatát, az igehirdetést. A mai vasárnap evangéliumi szakasza, a magvető példázata nagyon plastikusan a szívünkre helyezi ezt a témát, miszerint a termés nemcsak a jó minőségű vetőmagon, a nagyvonalú, a bőséges magvetésen múlik, de azon a talajon is, amelyre az hullik. A különböző lehetőségek, amelyeket Jézus említ, erre hívják fel a figyelmet: bőséges termés csak ott lehetséges, ahol a termőföld állapota ezt lehetővé teszi. Folyamatosan hatásoknak vagyunk kitéve, megannyi dolog próbálja elvonni a figyelmünket, hogy ne halljuk meg a nekünk szóló üzenetet. Vagy sokszor éppen a félelmeink, máskor vágyaink jelentenek akadályt. Jézus példázata, de a heti ige is emlékeztet, figyelmeztet, nem mindegy, hogy milyen figyelemmel, szívvel viseltetünk. Bizony könnyen előfordulhat, hogy nem vesszük észre, üzenetünk érkezett, s valami fontosról maradunk le.

Az előbb azt mondtam, rajtunk is múlik, hogy meghalljuk, megértjük-e Isten nekünk szóló beszédét, de természetesen ott van a másik oldalon a Mindenható Isten, aki mindent megtesz azért, hogy minden akadályt leküzdve célba érkezhessen az ő szava. Ezt mondja alapigénk:

„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál”. Talán elsősre ezek a szavak félelmet keltenek bennünk, már csak azért is, mert egy fegyverhez, kétélű kardhoz hasonlítja e sorok írója Isten

szavát, ami elemi erővel bír, ami mindenén áthatol. Isten célhoz akarja juttatni üzenetét, amely lehet minket megítélő szó, a törvény szava, de ezzel együtt minket bátorító, reménységet adó szó is, a Jézusról szóló evangélium, Isten kegyelmét és szeretetét közel hozó üzenet. Az eredeti görög szövegben, amit hatónak fordít a Bibliánk, az energész jelzőt használja. Idegenül hatna az energikus kifejezés a bibliánkban, és bizonyosan más jelentéstartalommal bír ez a ma embere számára, mint annak idején. De azzal talán nem magyarázom félre, ha azt mondom, hogy ez az isteni szó erővel bír, megmozdít, kimozdít, csodálatos változásokat eredményez, mondhatjuk ezt, lelki energiaforrás. Nem véletlenül használjuk a bibliai szövegekre az Isten igéje kifejezést, mert a fogalom mégiscsak ezt a dinamizmust, ezt a cselekvést sugallja. Élő és ható, életre kelt, s így már értjük, már tudjuk, miért is olyan fontos arra figyelni. Egy másik példával, de mégis ugyanezt erősíti bennünk a mai vasárnap ószövetségi igeszakasza is: „Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” Egészen különleges ezeket a bibliai szakaszokat együtt olvasni, ahogyan ezek az igék egymást magyarázzák.

A kereszténység történetében nagyon sok olyan történetet ismerünk, ahol az Isten igéje gyökeres fordulatot eredményezett egy-egy ember életében. Az ő hitre jutásuk azután városok, országrészek, sőt egész Európa életét meghatározta. Gondoljunk csak a nagy reformátor Luther Márton életére, s szolgálatának ma is érezhető hatására. Mindezt egy bibliai ige, annak megértése indította el nála, Isten igéje valami lenyűgöző hatást ért el benne és általa. De így jutott eszembe az evangélikus Finnország ikonikus alakja 19. századból, Paavo Ruotsalainen, a „parasztpróféta”. Egy egyszerű ember volt, akit magával ragadott Isten igéje, aki soha nem járt egyetemre ezt tanulni, de mégis csodálatos elhivatottsággal vitte az örömhírt. Tanyáról-tanyára, majd faluról-falura járva hirdette a megtérés szükségét, az Istennel járó élet gyönyörűségét. A nép pedig örömmel hallgatta, egy nagy lelki megújulás indult el ebben az országban. Ebből az ébredésből ered a közmondásos finn igazmondás és becsületesség. Sokan állítják, az hogy Finnország a legfejlettebb országok között foglalhat helyet, ebben a lelkiségben gyökerezik, hogy ez a mai napig érezteti hatását a társadalom mai működésében. Isten igéje megszólított egy embert és

mekkora változást eredményezett ez nála, de nemcsak nála, hanem egy egész ország életében. Vajon bennünk is ott van-e ez a gondolat, hogy Isten valami nagyon fontosat akar üzeni számunkra?

A múlt vasárnapi igehirdetésben hallhattunk a böjtelő történetéről, valamint arról, hogy a farsangolás szokása mennyire meghatározó ezekben a hetekben. A farsangolásoké, amikor jelmezeket és álarcokat veszünk, amikor ha csak képletesen is, de elrejtjük igazi valónkat. Mai igénk ennek az ellenkezőjére biztat, merjük beengedni az éltető, energetizáló isteni szót, merjük levenni álarcainkat, hogy az Ő szaván keresztül vele találkozassunk és tisztuljon az életünk. Isten szava megújít, erővel tölt fel, fontos hatást gyakorol ránk. Ezzel biztat, ezzel erősít minket a felolvasott igénk folytatása: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk!” Ámen

Imádkozzunk! Szeretető Mennyei Atyánk! Hálát adunk a te igédért, amellyel szólsz hozzánk. Szereteted jele, ha az rávilágít éltünk árnyoldalaira. Szereteted jele, hogy erőt, békességet, reménységet munkál! Add Szentlelkedet, hogy nyitott szívvel és értő fülekkel hallgathassuk! Ámen.

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS ÖTVENED VASÁRNAPJÁN

„Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg a magatartásával, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz! Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a szívetekben, ne vétkezzetek az igazság ellen azzal, hogy bölcsességetekkel kérkedtek. Ez a bölcsesség nem felülről jön, hanem földi, testi és ördögi. Mert ahol irigység van és viszálykodás, ott zűrzavar van és mindenféle gonosz tett. A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelkeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató. Akik békességet teremtenek, békességben vetnek, hogy az igazság gyümölcsét arassák.”

Jak 3,13-18

Keresztyén Gyülekezet! Szeretett Testvéreim a Krisztus Jézusban!

Egy idős testvérünk hívott fel nemrégiben, amikor újra kinyitottuk a templom kapuit, és előben kezdtük tartani az istentiszteleti alkalmakat. Azért hívott, hogy elmesélje, mennyire fontos számára ez a templom, és noha idős kora, betegsége és a vírushelyzet miatt alig-alig tud eljönni már, annyira örül az újra nyitásnak, a lehetőségnek. De a beszámoló nem ennyi volt csupán, mert ezután elmesélte, hogy több, mint 20 évvel ezelőtt, amikor ez a templom épült, annyira a szíven hordozta a templomépítés ügyét, hogy minden pénteken, munkából hazafelé jövet bekanyarodott az udvarba, kiszállt az autóból és hálával, csodálattal, örömmel nézte, mennyit magasodtak a falak az eltelt egy hét alatt. Aztán eljött a nyár, a család közel két hónapra a balatoni nyaralóba költözött, és augusztus vége volt már, mire ismét leparkolt egy péntek délután az épülő templomunk udvarán. Az építésvezető is

megszólította, hogy hiányolta őt, hisz korábban hónapokon keresztül minden héten találkoztak, hát hol volt idáig, nézze csak, mekkorát nőttek távollétében azok a falak...! Ez a testvérünk pedig csak állt és hálátelt szívvel most már nagyon kicsinek érezte magát az égbe magasodó falak láttán, szívből örvendezve a készülő istenhajlék előrehaladott állapotán.

Bölcs szelídség. Aki értelmes és bölcs, az megmutatja, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz. Nekem ez az asszony jutott eszembe, ahogy ezt a történetet mesélte, és ahogy azonnal elképzeltem, hogy mennyi anyagiasság, mennyi aggodalom, idegeskedés, vita, egyet nem értés vagy érdekütközés kísérik ezt az építkezést, csak úgy, mint minden más hasonlót. De valaki szelíden és a munkások előtt is példát mutató, érdeklődő alázattal csak megállt minden pénteken, hogy hálát adjon Istennek a falak növekedéséért. Pedig ő is közel volt a tűzhöz, de mégis, szelíd bölcsességgel ezt az utat választotta.

A bölcsességről szól ma Jakab apostol, és azt mondja, az igazi bölcsesség nem emberektől való. A levelében már korábban, az első fejezetben is foglalkozik a kérdéssel, az ötödik versben azt írja, ha valakinek nincsen bölcsessége, kérjen Istentől.

De mi is valójában a bölcsesség? A bölcssek követ sokan a zsebükben vélik tudni, valójában mégsem birtokosai, mert ahogy Jakab is írja, ahol viszálykodás vagy irigység van, vagy éppen a bölcsességével kérkedik valaki, az ördögtől való. Szóval a bölcsesség nem egyszerűen tudás. Nem lexikális okosság, vagy valamiféle titkokba való beavatottság. Nem csupán a szerzett tapasztalatok megfelelő rendszerezése. Mert mindez valahol arról szól, amit a saját erőnkből szereztünk meg, építettünk fel, ami egyrészt fontos és szükséges, persze, de ugyanakkor veszélyes is: mert felismerjük, hogy mi a jó nekünk, és ezáltal rombolunk, önző módon viselkedünk, hozunk döntést, és a harag vagy épp a féltékenységi vezérel majd egyes élethelyzetekben.

Az igazi bölcsesség, amiről az apostol is tanít, sokkal inkább hasonlít a hithez. A hit pedig, mint tudjuk, Isten ajándéka, ilyenformán a bölcsesség is az. Ha a bölcsesség, ahogy Jakab írja, tiszta, békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató, nos, akkor ez semmiképp sem lehet tőlünk jövő, vagy kifejleszthető, vagyis ilyen bölcsességre nem tehetünk szert. Ezek után látjuk, mennyire fontos, amit már az első fejezetben ír: ha valakiben nincs bölcsesség, kérjen Istentől!

Ha mindenféle hiányunkban onnan felülről várjuk a segítséget, ha féljük az Urat, ha hálával éljük az életünket a Teremtő felé, azt gondolom, az

már a bölcsesség útja. Akkor már ráléptünk erre az útra. A Példabeszédek könyvének egyik legszebb mondata is ez: A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme. Igen. Ha elengedem, ha nem én akarom görcsösen kézben tartani, irányítani, megoldani, de belátom, hogy Isten segítségével sikerülhet, ha tudok rá hagyatkozni, ha tudok teljes szívvel benne bízni, ha látom, hogy az ő rajtam is munkálkodó szeretete nélkül semmi vagyok, akkor az a bölcsességem kezdete. A felülről jövő bölcsességé. Mert tudjuk, nem mindegy, miként vagyunk jelen ebben a világban! Elsősorban az látszik belőlem, amit mondok és teszek. Azt mondom és azt teszem, ami bennem van, amilyen indíttatással teszem ezt. Ha ez az indíttatás az irigység, az önzés vagy a harag, akkor a megnyilvánulása a hazugság vagy a dicsekvés lesz, ennek következménye pedig zűrzavar. De ha ez az indíttatás a felülről jövő bölcsesség, annak megnyilvánulása a tisztaság, az önzetlenség, a hűség, az alázat, és ezek következménye pedig a békesség.

A bölcsék kövéről eredetileg azt tartották, hogy amihez hozzáér, az arannyá tud változni, sőt, örök fiatalságot, örök életet is tud biztosítani annak, akinek a birtokába jut. Nos, azt gondolom, a bölcsék köve egyedül Isten kezében van. Arannyá ugyan nem változtat semmit, bár biztos megtehetné, ha akarná, de az örök élet ajándéka egyedül nála van elrejtve. A bölcsességet onnan felülről kérve, várva, Jézus Krisztust megismerve pedig annyira nincs is elrejtve. Lehet, hogy nem tehetünk meg bármit, amit akarunk, de Isten kegyelme meg tud tartani minden helyzetben. A felülről jövő bölcsesség cselekedetei, amit Jakab említ, Isten életünkben való jelenlétének, és Jézus Krisztus kegyelmének bizonyosságai.

Az asszonnyal, akiről meséltem, sok mindenről beszélgettünk még. Valahogy olyan bölcsen hangzott minden szava. És nem, nem csak idős kora miatt éreztem így. Inkább azért, mert szavaiból mélységes meggyőződés áradt, legyen szó épülő templomról, konfirmálandó unokáról vagy betegségből való felgyógyulásról. Mert mindmögött ott volt szavaiban a hála, s az Istenbe vetett bizalom. A bölcsesség kezdete. Adja Isten, hogy mi is onnan felülről kérjük, várjuk azt, ami még hiányzik belőlünk. Imádkozzunk most ezért Assisi Szent Ferenc imádságával:

Uram, adj türelmet, hogy elfogadjam, amin nem tudok változtatni, adj bátorságot, hogy megváltoztassam, amit lehet, és adj bölcsességet, hogy a kettő közt különbséget tudjak tenni. Uram, tégy engem békéd eszközévé, hogy szeressem ott, ahol gyűlölnek, hogy megbocsássak ott, ahol megbántanak, hogy összekössek, ahol széthúzás van, hogy

reménységet keltsek, ahol kétségbeesés kínoz. Hogy fényt gyűjtsak, ahol sötétség uralkodik, hogy örömet vigyek oda, ahol gond tanyázik. Uram, segíts meg, hogy törekedjem, ne arra, hogy megvigasztaljanak, hanem hogy én vigasztaljak, nem arra, hogy megértsenek, hanem hogy én megértsek, nem arra, hogy szeressenek, hanem hogy én szeressek. Ámen.

Keczkó Szilvia

IGEHIRDETÉS BÖJT 1. VASÁRNAPJÁN

„Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. Péter ekkor félrevonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled! Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán, kísértesz engem, mert nem Isten akaratára ügyelsz, hanem az emberekére. Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem! Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét én értem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért? Mert eljön az Emberfia az ő Atyjának dicsőségében angyalaival együtt, és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Néhány évvel ezelőtt történt a következő eset a gyülekezeti központunkban tartott óvodáshittanon. Egy tavaszi alkalmon voltunk, a húsvéhoz közel, amikor Jézus Gecsemáné kerti imádását, elfogatását, a zsidó előjáróság, a Nagytanács általi kihallgatását és elítélését vettük. Egymás után raktam fel a táblára az eseményeket megjelenítő kis rajzokat, ahogy Jézus gyötrődve imádkozik, ahogy alszanak körülötte a tanítványok, megjönnek később a katonák az áruló Júdás vezetésével, ahogy Jézus ott áll, keze megkötözve a tárgyaláson, vele szemben mérges, haragos tekintetű emberekkel. Igen, eljutottunk oda, hogy elhangzott az ítélet, méltó a halálra! És akkor valami váratlan dolog történt. Egy, a történetet hallgató kisfiú az óvadás hittanos csoportból egyszerre csak sírni kezdett: ez nem lehet, ezt nem akarom, majd felpattant és odaszaladt az anyukájához, bújt hozzá, hangot adva csalódottságának, fájdalmának. Megrendítő volt ez a pillanat, ez a reakció, hogy egy ilyen kis gyermek milyen mélyen átélte ennek az eseménynek az igazságtalanságát, hogy ennek nem így kellene történnie, hogy Jézus nem ezt érdemli. Ott hirtelen nem is tudtuk megvigasztalni, csak Jézus húsvéti feltámadása tudta feledtetni ezt a fájdalmat számára.

Tudom, hogy még nem vagyunk a nagyheti eseményeknél, éppen, csak hogy beléptünk a böjti időbe, ez az első vasárnap. De valahogy nagyon rímel számomra a most felidézett történet a felolvasott bibliai szakaszunk első felében leírtakra, ahogyan Péter reagál Jézus bejelentésére. Egy fordulópont nemcsak az egyházi esztendőben, de Máté evangéliumában is ez a szakasz. Jézus először beszél nyíltan a tanítványoknak szenvedéseiről, arról, hogy majd mi várja őt Jeruzsálemben, hogy oda kell mennie, hogy ott kivégzik őt, de harmadik napon feltámad. A tanítványok még nem értik, hogy Jézusnak „Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia”. Nem értik, mit is jelent ez a sok „kell”, csak nekünk, későbbi olvasóknak világos, hogy Jézus ezen keresztül isteni küldetéséről, a megváltás eseményéről, földre jöttének végső céljáról beszél, amelyet be kell teljesíteni, teljessé kell tennie.

És akkor ott van ez a tanítvány, Péter, akit annyira szeretünk, aki úgy tud lelkesedni, aki a szószóló, akinek ami a szívében az a száján, és amikor meghallja Jézus szavait, féltőn félre vonja, próbál kedves lenni és Jézus valami hihetetlen keménységgel taszítja el magától: „Távozz

tőlem, Sátán, kísértesz engem, mert nem Isten akarata szerint gondolkozol.” Néhány pillanattal korábban Péter megkapja a kőszikla nevet, Jézus megdicséri, mert az ő szájából hangzik el az első hitvallás: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!” Mi történt? Mi változott meg ilyen gyorsan? Valóban ekkorát hibázott volna Péter? Úgy hiszem, végső soron ez az indulat, ezek a kemény szavak nem neki szóltak.

Jézus megkísértése a pusztában úgy ér véget, hogy a Kísértő egy időre eltávozik tőle. Nem hiába írják ezt így a szentírók, utalva arra, hogy Jézust egészen az utolsó pillanatig próbálja eltántorítani céljától, szolgálatától a Sátán, s nem egyszer embereken keresztül szólalt meg: „*Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!*”. Ez a mai történet két fontos dologra hívja fel a figyelmet: az egyik, a legfontosabb, hogy Jézust nem tudta legyőzni, becsapni, félrevezetni az ősi ellensége, még akkor sem, ha az egyik legkedvesebb tanítványán keresztül szólalt meg. Másfelől figyelmeztetés nekünk, földi halandóknak, hogy bizony mennyire ki vagyunk szolgáltatva, hogy csupán a saját erők mennyire kevés, hogy mennyire nagy veszélyben vagyunk, ha nem Jézus oldalán, az ő segítségét kérve harcolunk a gonosz cselvetéseivel szemben. A bűnbeesés története, mai ószövetségi olvasmányunk ezt adja előnként, hogy játszadozik kénye-kedve szerint Ádámmal és Évával a gonosz, s ők olyan gyámoltalanok, olyan kiszolgáltatottak ebben a beszélgetésben. Péter így vált egy pillanatra ugyanennek a játéknak a részesévé, de Jézus érvényt szerzett az isteni akaratnak, s ezen keresztül Pétert is megszabadította.

A mögöttünk lévő héten talán többen olvastuk az egyik internetes hírportál cikkét egy 27 éves amerikai sportolóról, baseball játékosról, aki nemrégiben öngyilkosságot kísérelt meg. Csodával határos módon túlélte, bár az egyik szemét elveszítette. Felépülése után az újbóli visszatérésre készül. A fiatalember sorsán keresztül mutatja be, bizony a csillogás, a reflektorfény mekkora árat követel a játékosoktól, s egy-egy sérülés, vagy elrontott meccs miként teheti tönkre végleg a karrierjét valakinek. Bizony sokan vannak kitéve egy haszonközpontú, sokszor lélektelen rendszer veszélyeinek. „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” Olyan szívszorító volt olvasni ezt a történetet, látva azt, hogy milyen könnyen válhat valaki áldozattá. Nem mindegy, mit választunk, vagy inkább így mondom, hogy kit választunk, hogy kinek a követésére szegődünk el.

„Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt.” – mondja Jézus. Igen, valamit, valakit mindannyian választunk. Ebben a kérdésben nincs semlegesség. Ha

nem őt, akkor választjuk a hit nélküli életet, Isten nélküli életet, valami mást. Lehetünk a magunk urai, hordhatjuk egyedül az élet minden felelősségét, terhét. Ha így döntünk, akkor minden rajtunk múlik, minden döntés és annak a következménye a miénk. De választhatjuk Őt is, aki közelében biztonságban lesz az életünk. Választhatjuk őt is újra, ennek a bőjti időnek a kezdetén, hogy jelenléte által, az ő szeretete által rátaláljunk az igazi boldogság titokzatos útjára, amelyet ő mutatott meg, ami éppen a lemondás, a másokért való áldozathozatal útján lesz a miénk. Ha merünk elengedni, ha merünk ráhagyatkozni, ha az ő közelében keressük a megoldást. Ámen.

Imádkozzunk! Úr Jézus Krisztus! Felfoghatatlan az a szeretet, amelyet a kereszten vállaltál a világért, értünk! Urunk, diadalt arattál a gonosz minden ereje felett, a te szavad hatalommal bír felette is. Az idei bőjtben Urunk hadd keressük a te közeledben az oltalmat, hadd nyissuk meg szívünket előtted, meghallva követésre hívó szavad! Ámen.

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS BÖJT 2. VASÁRNAPJÁN

„Akkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. Jézus megkérdezte tőle: Mit kívánsz? Ő így felelt: Mondd, hogy melletted üljön az én két fiam a te országodban, az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől. Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én fogok kiinni? Ők így feleltek: Kiihatjuk. Erre ő ezt mondta nekik: Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azoké lesz, akiknek az én Atyám elkészítette. Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérrre. De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: Tudjátok, hogy a népek felett zsarnokoskodnak fejedelmeik, és vezetőik hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki

*szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja
váltságul sokakért.”*

Mt 20,20-28

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az elmúlt naptári évben, valamikor az adventi idő kezdetén, Betlehemes játékot kezdtem betanítani egy nagy gyermekcsoportnak. Megvoltak a klasszikus szerepek, de mivel sokan voltak, szükség volt egy mellékszöngére is, lett egy család, ahol a karácsonyesti készülődésben az apa Jézus születésének történetét olvassa fel, s valójában ez válik Betlehemes játékká, jelenik meg a színpadon, párhuzamosan az izgatottan készülődő családdal. Az első találkozást a szereposztásnak és az olvasópróbának szenteltem. Igen ám, de a felolvasásra szinte már nem is jutott idő, annyira nehéz dolgom lett a szerepek kiosztásával. Ugyanis, mindenki Mária akart lenni. Esetleg József, de leginkább Heródes, vagy főpap, vagy angyal, közülük is legfőképp Gabriel. A napkeleti bölcsekre is volt legalább 5 jelentkező, pedig ők legfeljebb hárman szoktak megjelenni a betlehemesekben, még ha nem is tudjuk pontosan, hányan is lehettek. Viszont senki nem akart a gyermekek szerepébe bújni a családban, senki sem akart József egyszerű édesanyja lenni, de leginkább nem vállalta senki a fogadós és fogadósné szerepét, hát még Heródes szolgáját! Hiába volt nekem felírva, ki az, aki kevés szöveges szerepet vállal, ez nem jelentette azt, hogy valami egyszerű, szolgai szerepet hajlandó lenne magára venni. Legyen glóriája, legyen koronája, üljön a trónon, vagy a családfői székben, vagy legyen az örömhírt elsőként kapó pásztorok egyike, na de szolga?! Az nem.

Ismerős? 10-11 éves gyermekek harcán keresztül magunkra ismerünk? Nem szolgálni szeretnénk, hanem valamiféle hatalmat a kezünkbe, legyen szavunk, legyen tekintélyünk, vegyenek észre, becsüljenek meg...

Pályakezdő, huszoneves fiataloktól hallottam nem egyszer, hogy na akármilyen álláslehetőséget nem fog ám elfogadni! Ő nem azért tanult

annyit... Bizony, megfigyelhető egy ilyen tendencia, - és tisztelet a kivételnek, - hogy az egyetemekről kikerülve a fiatal generáció nem akar beállni a sorba, nem hajlandó végig járni azt az utat, amelyet mi, vagy a nálunk idősebbek végig jártak! Nekik azonnal jár a jó pozíció, a magas fizetés, a lakás, az autó...pedig, azt gondolom, ennek régen is volt és ma is lenne jó esetben egy íve, egy sorrendje, és nem azonnal a főnöki karosszékekbe kell vágyakozni.

De nem csak a gyerekek, nem csak a fiatalok, hanem mi magunk is jobban szeretjük a glóriás, koronás, bőr karosszékes pozíciókat, azaz nem szeretünk alul maradni, nem kedveljük, ha valaki megmondja nekünk, és nem komfortos, ha mindig csak parancsot teljesítünk, mint a kiskatona. Szóval akkor mi így vagyunk összerakva? Nem tudunk ebből a szerepből kibújni, nem tudunk letérdelni és megmosni a másik lábát, mint ahogy Jézus tette a halála előtti estén? Vagy, ha igen, akkor sem erre vágyunk feltétlenül? Valójában igen.

Erről szól a Zebedeus-fiak anyjának kérdése is, mely egyenesen kérdés, már-már szemtelen, tolakodó kérdés. Jézus nem ígéri a kérdésének teljesítését. Pedig biztosan megtehetné, ha ő is így gondolná. Eszembe jut a jerikói vak meggyógyításának története, mely néhány néhány héttel ezelőtt volt előttünk az egyik böjtelői vasárnapon. Földi dolgot kért - hogy lásson! És Jézus megadta számára ezt, visszakapta szeme világát. Vajon nem jobbra, nemesebbre vágnak a Zebedeus fiak? Nem fennköltebb ez a vágy, melyet anyjuk mond ki, fogalmaz meg Jézus felé? Jézus mellett vágnak ülni az Ő országában. Valójában de, mégis ott van benne a versengés, az előbbre jutni vágyás érzése is, amiről az elején beszéltem. Nemes és fennkölt vágy, de az emberi feljebb vágyás tükröződik benne ugyanúgy, mint amikor mi vágyakozunk a magasabb, a megmondó pozíció után.

És bizony be kell látni, vagy el kell jutni oda, hogy mi nem tudunk jó szolgák lenni. Ez az ige sem arról szól, hogy nekünk kell mégis és mindenáron szolgává lenni, szolgájává lenni valakinek, mert nem tudunk jó szolgák lenni! A szolga egyedül Jézus. A jó szolga egyedül az Isten fia. Sőt, az Ő példája nem is követhető, hiába is akarna bárki mellé ülni a trónon, vagy hiába is kerülne oda! Egyedül Jézus a király, de olyan király, akinek van glóriája, koronája, trónja és mégis ő az egyedüli tökéletes szolga.

Ez az ige nem rólunk szól, nem a Zebedeus fiakról. Hanem Jézusról. Valójában a böjt sem rólunk szól. Mindig úgy szoktunk tekinteni a böjti időszakra, hogy na akkor most majd én másképp fogok tenni, másképp viselkedem, én megtisztulok, én nem eszem ez vagy azt, én majd a végére jobb ember leszek. A böjt sem rólunk szól, hanem Jézusról. Aki királyi zászlóként elől jár, és mi óvatosan csak nyomdokaiba léphetünk. Ebben az időszakban is Jézus van előttünk, az, hogy ő mit tett értünk. Mit tett értem. Készült az útra, a szolgálatra, és készült a végső küzdelemre, mellyel a végsőig megmutatta, valóban szolga ő.

És még egy fontos dolog. Valóban szolga ő, de nem a miénk. Akkor sem, amikor a lábunkat mossa meg a tanítványok lábmosásában, és akkor sem, amikor segít, gyógyít vagy feltámaszt. Az Úr szolgálja ő. Az Úr szenvedő szolgálja. Oda lehet menni hozzá, sőt kell is, oda lehet borulni a lábai elé, de nem olyan kérésekkel, mint Salómé, a fiai jövőjéért, üdvéért aggódó anya, hanem imádattal. Nem a mi nagyravágyó elképzeléseinkkel vagy magasra törő vágyainkkal, hanem egyedül imádattal és hódolattal. Szolga ő, de nem a mi szolgánk. Példát adott nekünk a szolgai viselkedésből, tökéletes, de tudjuk, hogy szinte követhetetlen példát! Naponkénti küzdelem, hogy ne önnön vágyainknak, hanem másoknak szolgáljunk, másokkal tegyünk jót, és alázatosak maradjunk. S mert szinte követhetetlen, akarunk mi inkább koronát és glóriát viselni, mint a szolgai köpenyt... Amikor most, a böjti időben odamegyünk hozzá, értsük meg, egyedül ő a tökéletes a másokért élésben, a szolgálatban, az áldozathozatalban! Ő, aki a mi királyunk. Szolga királyunk. Aki életét adja váltságul sokakért, értem is! Ennek megélése, megtapasztalása, s a hála, a szeretet, mely ebből fakadóan ébred szívünkben, vigyen másokhoz közelebb, tegyen együttérzővé, irgalmassá és béketeremtővé. Ámen

Imádkozzunk!

Istenem, aki szeretet vagy, tisztíts meg engem Jézus vérével minden tisztátalanságtól, amely téled elválaszt engem, és azután költözzél szívembe, hódíts el magamtól, és szabadíts meg mindentől, ami alkalmatlanná tesz a szolgálatra, hogy hitben, szeretetben és türelemben mindig neked hódoljak, és örökké tied legyek, Jézus Krisztus, a te Fiad, a mi Urunk által. Ámen.

Keczkó Szilvia

IGEHIRDETÉS A ELSŐ BÖJTI ZENÉS ÁHÍTATON

„Milétoszból azután [Pál] elküldött Efezusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit. Mikor azok megérkeztek hozzá, ezt mondta nekik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsiába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt: szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek. Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként. Bizonyságot tettem zsidóknak is meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről. És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe. Hogy mi ér ott engem, nem tudom, csak azt, hogy a Szentlélek városról városra bizonyyságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól

*azért kaptam, hogy bizonytságot tegyek az Isten
kegyelmének evangéliumáról.”*

ApCsel 20,17-24

„Csak az a vég! Csak azt tudnám feledni!”

A mai napon a búcsúzás lesz a témánk. Az a búcsú, amely örökre szól, ami az elválás, a vissza nem térő elvesztés, elengedés súlya miatt hasít elevenünkbe. „Eljött a könnyes búcsú ideje” – hallottam sokszor felnőtt vezetőimtől, szüleimtől a gyerekkori táborozások végén, a vasútállomáson, mikor feloszlott az egy hétre összekovácsolódott csapat, mintegy elbagatellizálva őszinte szomorúságunkat, megrendültségünket, benedvesedett szemeinket. Hiszen nekik, a felnőtteknek nem jelentett ez a táborzárás veszteséget. Nem érezték át a mi fájdalmunkat, hogy az ország távoli pontjaiba hazatérő barátaikkal talán sosem láthatjuk viszont egymást.

„Csak az a vég! Csak azt tudnám feledni!”

A mostani időszakban sokunkban sebeket nyit fel a búcsúzás, az örökre szóló búcsú, vagy legalábbis a számunkra végzetesnek tűnő elválás, elengedés felidézése. Sokan veszítették el az elmúlt évben szeretteiket úgy, hogy nem tudtak rendesen búcsút venni tőlük. Lezárt kórtermek, elkordonozott határok, mozdulatlan ajtók és leszűkült látogatási idők akadályozták sokunknak a tisztes elköszönést. Sokunkban talán bennragadtak fontos mondatok, elrendezetlenül maradtak ügyek és viszonyok, amikről pedig beszélni kellett volna. És ha azok közé a szerencsésebbek közé tartozunk is, akiknek sikerült sort keríteni a búcsúra, a fájdalmas tudás így is ott zúg a fülünkben, hogy onnan, ahová szerettünket elengedtük, nincs többé visszaút.

„Csak az a vég! Csak azt tudnám feledni!”

- kiált fel Ádám Az ember tragédiájának utolsó színében, miután látomásban végigélte, hogyan is fog végződni, mibe is torkollik majd az ő, az emberiség története. A vég tudatának fájdalma görcsbe rántja egész valóját, megbénítja jelenét is. Annak tudata, hová engedték szeretteinket, mi vár rájuk, hogyan kell szenvedniük oly' sokaknak,

megroggyanthat minket is, akik egyébként a lezárt kórtermek innenső oldalán, szabadon mozoghatnánk.

A felolvasott bibliai történetben is búcsúzásról, s ennek őszinte, emberi fájdalmasságáról van szó. Pál apostol találkozik efezusi gyülekezetének szeretett vezetőivel, és örökre búcsút vesz tőlük. Miután elmondja nekik mindazt, ami szívét szólásra indítja, s amit barátai szívére szeretne bízni, ha ő már nem lesz közöttük, térdre ereszkedve imádkozik velük, majd egymás nyakába borulva sírnak az elválás tudatának fájdalmában.

Kedves testvérek! A mai nap, mikor ezen a böjti alkalmon magunkba szállunk, és közel engedjük szívünkhöz a fentebbi érzéseket, két dologról szeretnék beszélni nektek. Először is, hogy szabad-e Jézust példaként magunk elé állítva az ő nyomába szegődnünk. Lehetséges-e az imitatio Christi, amiről Kempis Tamás beszél? Másodszor pedig, hogy mi az a tartalom, az az üzenet, amire keresztényként érdemes egész életünket feltennünk.

Nézzük is az első kérdést: lehetséges-e a Krisztus követése? Szabad-e nekünk, halandóknak, az ő útjára lépnünk? Hiszen az istenkísértés, az Isten szerepében tetszelgés bűnét bölcs dolog elkerülnünk. No de mi a helyzet az Emberfiával?

Megdöbbentő olvasnunk Pál apostol tanúságtételét, mikor a felolvasott szövegünkön belül, és a folytatásban is az efezusiak közt végzett ténykedéséről beszél. Zavarba ejtő hasonlóságokat fedezhetünk fel Jézus passiójával annak kapcsán is, milyen gondolatokkal, miféle belső kényszerből vág neki az útnak hazafelé, Jeruzsálembe. Pál azt mondja, érzi a veszét, s folyamatosan szeme elé szöknek az erről szóló, prófétáló jelek. Nem tudunk erről nem Jézus vissza-visszatérő beszédeire asszociálni, amelyekben saját halálát vételezi elő. Pál ezen felül az efezusi gyülekezet vezetőire bízva a fáradsággal és nagy szeretettel megszervezett közösséget, arra kéri őket, hogy „legeltessék Isten egyházát”. Nehéz ennek kapcsán nem Jézus testamentumára gondolni, melyben Péterre bízva háromszor is az első Krisztus-követők nyáját. Pál apostol megjövendöli, hogy hamarosan „ragadozó farkasok” bukkannak fel majd az efezusi keresztények között, sőt, a vezetők közül is lesznek majd, akik saját fejük és elgondolásaik után indulva elárulják majd az ügyet. Erről eszünkbe

juthat az utolsó vacsora, mikor Jézus előre vetíti, hogy valaki a legszűkebb körből árulóvá lesz majd. Beszédében Pál arra is kitér, hogy három éven át élt és működött az efezusiak között, ami ismét párhuzamba állítható Jézus három éves aktív ténykedésével. Végül pedig, az apostol beszéde végén, érezve, megtapasztalva emberi cselekvőképességének fájdalmas korlátait, Istenre bízta övét, s Krisztus ügyét is. Akárcsak az Emberfia, aki a kereszten, megtapasztalva az emberlét kínos korlátait, utolsó lélegzetvételeivel Atyja kezébe helyezi lelkét.

Megdöbbentő tehát a hasonlóság Jézus szenvedéstörténete és aközött, amint Pál apostol apostoli működését megéli. E felismerésből mi is borzongva meríthetünk bátorságot: a keresztény ember járhat Krisztus útján, a részletekig menően. A Krisztus útja ugyanis az ember útja, az igaz ember útja, az ember igazi útja. Nem szégyen őt követnünk, az ő bátorságával szeretnünk, dolgokról érte lemondanunk, vele együtt Istenre bízunk magunkat. Olyan jó, hogy fennmaradt, és ma a szemünk elé kerül ez az igeszakasz, olyan jó, hogy van Pál apostol, és van számtalan mai apostol is, akiknek példája erősíthet minket elhatározásunkban, hogy a Krisztus útjára merészkedjünk. Mert nemcsak az első századokban voltak mártírok, akiknek a vére, Tertullianus szavaival, új keresztény élet-elhatározások százait szökkentette szárba. Az elmúlt hónapban hagyta itt e földi valóságot a híres magyar szerzetes, a jezsuita Jálics Ferenc, aki életével, áldozatvállalásával és Jézusba kapaszkodásával méltán lett későbbi keresztények népes seregének példaképévé szerte a világon. Nem istenkísértés ez az imitatio. Nem valami önmegváltásra törekvés, hanem Istenbe vetett erős bizalom, állandó rátekintés, saját szándékaink háttérbe helyezése, bátor ráhagyatkozás. Igen, lehet Jézus útján járnunk. Lehetséges a Krisztus-követés. Most is, ma is, ebben a – sokunk számára lassan évnél is hosszabbra nyúlt – böjti időszakban is.

A másik témánk maga a tartalom. Mi a kereszténységünk magja? Mi az az üzenet, amiért vállalhatjuk még a kínos véget is? Mert fanatikusok mindig is voltak. Az évezredek során folyton voltak olyanok, akik a kereszténység zászlaja alatt saját hatalmi törekvéseiknek, frusztrációiknak, kegyetlen törvényeskedésüknek kívántak érvényt szerezni. Hangjuk messzire hangzik ma is. Mi van a mi

kereszténységünk mélyén? Hatalomvágy? Rendre, biztonságra törekvés? Vagy valami más?

Igeszakaszunkban – hála Istennek! – találhatunk választ erre a nagyon komoly kérdésünkre is. Pál apostol arról beszél, hogy egész efezusi három éve alatt alázatosan szolgált Istenét. Nem volt benne ellenkezés, saját elgondolásait háttérbe hessegette, nem játszott biztonsági játékmódban. Bizonyságot tett mindenki előtt, félelem nélkül. Most is, mikor Jeruzsálembe készül, a Lélektől kényszerítve indul útnak, bár – szintén a Szentlélek sugalmazásából – érzi, mennyi nyomorúság vár majd rá a Dávid városában. És itt következik kérdésünk szempontjából a lényeg: mindezzel azonban nem gondol, mert szolgálata mindennél, még saját életénél is fontosabb. Ez a szolgálat pedig nem más, mint beszélni Isten kegyelméről.

Beszélni Isten kegyelméről.

Ez a keresztény üzenet magja. Hirdetni a kegyelmet, azt az isteni képességet, azt a mi világunkba is beszüremkedő jelenséget, amely meg tudja változtatni a vég rémességét. Ami új értelmet ad, ami egyszerre olyan gazdagsággal tölt be minket, hogy annak fényében még a kínos halál is elhalványul. Beszélni a kegyelemről, erről a valós élményeket és érzéseket átkeretező, egy magasabb szinten újraértelmező, felszabadító és földöntúli békét adó égi mellénkállásról. Kegyelemhirdetővé válni azt jelenti, hogy Isten munkatársául szegődünk. Részeseseivé válhatunk már itt a földön halott ügyek és életek feltámasztásának.

Ahogy az angyalok kara mondja Az ember tragédiájának végén:

„Szabadon bűn és erény közt

Választhatni, mily nagy eszme,

S tudni mégis, hogy felettünk

Pajzsúl áll Isten kegyelme.

Tégy bátran hát, és ne bánd, ha

A tömeg hálátlan is lesz,

Mert ne azt tekintse célul,

Önbecsét csak, ki nagyot tesz,
Szégyenelve tenni másképp;
És e szégyen öntudatja
A hitványat földre szegzi,
A dicsőet felragadja. –
Ámde útag felségében
Ne vakítson el a képzet,
Hogy, amit téssz, azt az Isten
Dicsőségére te végzed,
És ő éppen rád szorúlna,
Mint végzése eszközére:
Sőt, te nyertél tőle díszet, ha
Engedi, hogy tégy helyette.”

Imádkozzunk!

A te ösvényeden járni, Krisztus, egészséges út. Megengedi, hogy sírjunk, mikor búcsúzni kell. Megengedi nekünk az emberi félelmek garmadáját. Megengedi a rossz gondolatokat. De a tudás, hogy te is ezt az ösvényt jártad, elmélyíti bennünk a bizalmat. Hogy nem vagyunk elveszettek. Hogy pont jó helyen állunk, bárhol is legyünk most. Nagyot lélegzünk. Hűségesen várunk kegyelmedre. Ámen.

Bence Áron

IGEHIRDETÉS BÖJT 3. VASÁRNAPJÁN

*„Másnap János látta, hogy Jézus hozzá jön, és így szólt:
Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét! Ő az,
akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki
nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. Én nem
ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel,
hogy ismertté legyen Izráel előtt. Így tett erről
bizonyságot János: Láttam, hogy a Lélek leszállt az
égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem
ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel
kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod, hogy leszáll a
Lélek, és megnyugszik rajta, ő az, aki Szentlélekkel
keresztel. Én láttam, és bizonytságot tettem arról, hogy ő
az Isten Fia.” Jn 1,29-34*

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Soha korábban nem volt az emberiség történetének olyan korszaka, amelyben a vizualitásnak ekkor szerepe lett volna. Ki sem kell mozdulnunk az otthonunkból és egyik pillanatról a másikra távoli országok eseményei, távoli emberek történetei elevenednek meg előttünk. S ha valaki nemcsak a televízióját, de az internetet is használja, bizony naponként valami döbbenetes mennyiségű képkocka éri el a szemünket, értelmünket. A média dömping korát éljük, mondta a közelmúltban egyik kollégám. Vajon egy ekkora információ áradatban észreveesszük-e a lényegét, ki tudjuk-e választani a fontosat,

különbséget tudunk-e tenni értékes és értéktelen között? Igen, bámészkodó, nézelődő emberből sok van, de olyan, aki lát is, a lényegre fókuszál, sokkal kevesebb.

A látás vasárnapján, Oculi vasárnapján egy olyan személy van előttünk, aki nemcsak a szó fizikai értelmében látott jól. Keresztelő János élményéről hallhattuk. Keresztelő, aki noha korábban is kapcsolatban állt Jézussal, hiszen rokonok voltak, azonban most, e találkozás alkalmával meglátta a lényegét, világossá vált számára, kicsoda is Jézus valójában. Meglátta őt, ahogy a tömegben oda érkezett, de nem csak felismerte a régi ismerőst, hanem a Szentlélek által megértette Jézus küldetésének a lényegét, földre érkezésének végső célját, értelmét. A Biblia lapjain Keresztelő János az utolsó a próféták sorában. Ők, a próféták voltak azok, akik Jézusra mutatattak, vele kapcsolatos kijelentéseket, jövődöléseket jelentettek ki. Maga a próféta szó a héberben látót jelent. Ők azok, akik különös képességgel bírtak, ami Istentől származott, s ez a fajta látás nem a jövő ismeretét jelentette elsősorban, sokkal inkább a jelen eseményeinek az értő látását, az összefüggések felfedezését, azt a felülről jövő bölcsességet, aminek a nyomán fontos dolgokra hívták fel a figyelmet.

Így jutunk el annak a kijelentésnek az igazi értelméhez, amit Jézus Jézussal kapcsolatban mond: Íme, az Isten báránya, aki elveszi a világ bűnét! Ezt a mondatot ott és akkor kevesen értették, talán senki nem tudta mire gondol Keresztelő, hogy a híres tanítót, csodatevő Mestert miért hívja így. Hiszen még három évvel Jézus kereszthalála előtt vagyunk a János evangéliumának a tudósítása szerint. De Keresztelő János onnan felülről megkapja a jelet, részesül abban a kegyelmi ajándékban, hogy tudhatja, megláthatja a Megváltót, a világ bűneiért áldozatot hozó, megöletett áldozati bárányt Jézusban.

A napokban néztünk meg a családdal egy bibliai témájú filmet, amely néhány éve készült és az Egyiptomból való szabadulást, Mózes történetét mutatta be. Természetesen a modern, hollywoodi elemekkel díszített történet sok esetben eltért az eredetitől, ezt szóvá is tettük. Másfelől azonban jól bemutatta a kort, a gyötrelmet, amelyet a zsidó nép átélt, azt a drámai feszültséget, ami a szabadulás előtti utolsó éjszaka hozott el számukra. Az utolsó pillanatban jött Mózesről a rendelkezés arra, hogy minden háztartásban le kell vágni egy bárányt,

hogy annak a feláldozása, az ajtófélfák vérrel való megjelölése mentheti meg a pusztulástól, a büntetéstől az ott élőket. Csak és kizárólag a bárány, áldozata, vére segíthet. S akik hittek a kijelentésnek, akik komolyan vették az isteni útmutatást, azok megmenekültek. János, amikor meglátja Jézust, ezt ismeri fel, ezt látja meg, így válik világossá számára az üdvtörténet legfontosabb eseményének az értelme.

A mai vasárnapunk, a látás vasárnapja valóban fontos témát, kérdést szegez felénk. A lelki látásvizsgálat alkalma ez, amikor nekünk szól a kérdés: el tudjuk-e olvasni a leírt betűket, szavakat? Világossá válik-e számunkra ezek igazi értelme, hiszen jó lenne nemcsak nézni, de látni is, összefüggéseket felismerve a nekünk szóló üzenetet meghallva. Keresztelő János élménye, hitvallása nyomán fel kell tennünk magunknak is a kérdést: kicsoda nekem Jézus, mit gondolok róla, hogyan tudnám megfogalmazni a vele kapcsolatos legfontosabb gondolatokat, érzéseket? Sokféle választ elmondhatunk vele kapcsolatban: mondhatjuk, hogy ő az egyik legnagyobb vallásalapító, hogy történelmi személy. A maga kora rabbiként, azaz tanítóként ismerte, akit tömegek hallgattak, aki lényegre törő, egyszerű módon, mégis igazi mélységében beszélt Istenről. Csodákat tett, gyógyított, különleges hatalommal bírt, ez is elmondható a róla szóló beszámolók alapján. De a lényegyet – és jó lenne, ha ez lenne a mi végső válaszuk is – mindennek a summáját a golgotai kereszt adja, amikor is Jézus a mi megváltásunkért, azért hogy nekünk jövőnk legyen, életét adja. A mai vasárnap témája, kérdése ez: látom-e magam is Jézust, mint az Isten bárányát, akinek a vére életet, üdvösséget jelent, a pusztulásból való szabadulást ajándékozza, aki által a lehető legteljesebb mértékben érezhetem Isten szeretetét?

Befejezésül a felolvasott ószövetségi igénkre, Illés történetére utalnék. Sok közös pont van Illés és Keresztelő életében: mindkettő életének, szolgálatának voltak dicsőséges szakaszai, de bizony nagy mélységeket is meg kellett élniük. A mai részben Illés talán életének legnehezebb pillanatait éli át: félelem, szorongás, reménytelenség jellemezi őt. Ott fekszik a pusztában a rekettye bokor alatt, s a véget várja. Minden kétséget kizárólag az ő alakja, az ő állapota sokkal közelebb van hozzánk, mint Keresztelőé. Sokan érezzük, érezhetjük ezt a fáradságot, erőtlenséget magunkon. Meddig tart még a fenyegetés, mikor szabadulunk fel belőle? – kérdezzük lelkünk egy-egy sötétebb

pillanatában. Illés azonban feltekint és meglátja Isten gondviselését, szeretetét, és új erőt kap ezáltal. A látás vasárnapján, Isten adjon nekünk is ilyen látó szemeket, amelyek tudnak feltekinteni Jézusra, Isten bárányára, akinek szeretete ma is valóság. Ámen.

Imádkozzunk! Szerető Mennyei Atyánk! Te ismered életünket, te tudod milyen érzések határozzák meg hétköznapijainkat. Kérünk, ne hagyj minket magunkra, amikor úgy érezzük, erőnk fogytán van. Add, hogy fel tudjunk nézni, hogy tisztán lássunk, hogy megkaphassuk a tőled jövő erőt, szeretet! Ámen.

Keczkó Pál